

OBLACIÓ

Preneu, Senyor, la meua llibertat,
l'enteniment, l'albir, la voluntat.

Tot el que tinc a Vós ho dec; és vostre;
sols us deman que no em gireu el rostre:

que m'escolteu quan mon terrible crit
es perdi pels ribatges de la nit;

que amb mirra i nard ungiu ma carn agresta
donant-li així condigne goig celeste;

que allibereu mos ulls de la foscor,
Vós que sou llum d'eternitat, Senyor;

que amb l'aliment del fet de gràcies trobi
mon paladar la gràcia que em renovi;

que toqueu la punta del meu dit
per animar l'argila amb l'Esperit.

Dels meus sentits no retingueu la culpa
si en la felicitat d'Adam té sa disculpa,

que si he pretès fer sempre el que he volgut
és que he sentit de Vós la inquietud.

Transfigureu, Senyor, les meves obres,
que em sento i sóc un pobre entre els més pobres.

No em judiqueu amb excessiu rigor,
que sóc el fruit del vostre immens amor.

Poseu, dins un platet de la balança,
gatges de fe, d'amor i d'esperança

i a l'altre el pols de cendra qua hi ha en mi
i és tot allò que costa tant de dir.

No és pas el foc qui em fa sentir qui sap la
temença de la pena perdurable:

allò que fa tremir l'ànima és
veure-us un cop, però no veure-us més.

He desoït sovint vostra paraula,
atent només al mite i a la falla,

i és que el meu cor —deixeu-m'ho dir confós—
cercava als déus i us ha trobat a Vós.

He volgut ser, falible criatura,
el torsimany de Vós en la natura:

ara hec esment que he estat més insubmis
que Eva i Adam en perdre el Paradís.

La gràcia, des d'un cel sense monjoia,
davallí en mi com un mannà de joia.

Amb els genolls en terra, nu i mesquí,
lloança us faig, Senyor, que sou aquí

en aquest blanc rodell, flor de farina,
que, dins el temps, la nostra fe il·lumina.

Ja sóc amor tot jo, ja em sento anhel
de caritat immensa com el cel.

En son destret, ma veu trista us implora:
gardeu-me un lloc, de Vós, ben a la vora,

que si un voler mon ànima consum,
és el retorn a la inefable llum.

Feu que el meu cor compregui el Parenostre:
mon rostre així serà fidel al vostre.

* * *

Naixença i mort —cancells d'eternitat—
són el començ d'un fi per Vós creat:

si, doncs, sóc mal per vostra complaença,
sigui'm la mort una major naixença.

Del libro «Més enllà dels sentits» de RICARDO PERMANYER.

Septiembre de 1952.